

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Š. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o kasační stížnosti žalobce a M. H., trvale pobytem P. 3, J. 111, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2005, č. j. 2 Cad 79/2005 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II. Kasační stížnost M. H. **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 9. 2005, č. j. 2 Cad 79/2005 – 38, odmítl žalobu žalobce podanou na žalovaného pro soustavné porušování základních lidských práv s požadavkem na finanční odškodnění ve výši 1.089.000 Kč pro paní M. H., trvale pobytem P. 3, J. 111, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba nesplňuje náležitosti podle ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto žalobce usnesením vyzval k odstranění vad podání. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Ads 44/2004 – 31, odmítnuta. Žalobce však přes uvedenou výzvu vady svého podání neodstranil, proto Městský soud v Praze žalobu v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen stěžovatel) odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, který jej vyhodnotil jako kasační stížnost a ve lhůtě pro podání kasační stížnosti postoupil Městskému soudu v Praze. Stěžovatel namítal podjatost soudce Mgr. J. T. s odůvodněním, že porušuje lidská práva a základní svobody paní H., kterou stěžovatel označil za žalobkyni. Stěžovatel navrhl, aby Vrchní soud v Praze vydal rozsudek, aby se paní M. H. mohla obrátit na Nejvyšší soud ČR, a tím byly vyčerpány všechny opravné prostředky tak, aby se paní M. H. následně mohla obrátit se svou žalobou k Evropskému soudu pro lidská práva.

Kasační stížnost společně se stěžovatelem podala rovněž paní M. H., která je v textu označována jako žalobkyně. Stěžovatel se současně označuje za obecného zmocněnce.

Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil okruh účastníků řízení před Městským soudem v Praze. Stěžovatel se již v žalobě ze dne 15. 3. 2004 uvedl jako žalující – obecný zmocněnec, avšak nepřiložil plnou moc a z textu žaloby jednoznačně nevyplývá, kdo by měl být zmocnitelem stěžovatele. Tento nedostatek se Městský soud v Praze pokusil odstranit výzvou obsaženou v usnesení ze dne 25. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1022/2004 – 6, na kterou ovšem stěžovatel nereagoval. Vzhledem k tomu, že v řízení nemůže vystupovat pouze zástupce žalobce, aniž by označil osobu, kterou zastupuje, považoval Městský soud v Praze stěžovatele za žalobce a nepřihlížel k tomu, že se označuje za obecného zmocněnce.

S ohledem na tyto skutečnosti je zřejmé, že účastníky řízení před Městským soudem v Praze byli pouze stěžovatel a žalovaný, nikoli však paní M. H., která nebyla označena ani jako osoba zúčastněná na řízení ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., ani se tohoto postavení nedomáhala.

Podle ustanovení § 102 první věta s. ř. s. kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Vzhledem k tomu, že paní M. H. nebyla účastníkem řízení před Městským soudem v Praze, ani osobou zúčastněnou na tomto řízení, není podle ustanovení § 102 s. ř. s. oprávněna podat kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2005, č. j. 2 Cad 79/2005 – 38, kterým bylo toto řízení ukončeno. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podanou paní M. H. podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval pouze kasační stížností stěžovatele.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 10. 2005, č. j. 2 Cad 79/2005 – 47, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení odstranil vady kasační stížnosti spočívající v neuvedení důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a dále v tom, že stěžovatel není zastoupen advokátem podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Současně stěžovatele poučil o tom, že nevyhoví-li této výzvě ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 24. 10. 2005.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v soudem stanovené lhůtě, ani později, na tuto výzvu nereagoval, Městský soud v Praze předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost předepsanou ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel právnické vzdělání nemá, na výzvu soudu však nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, přestože byl řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19).

Nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval tím, zda kasační stížnost splňuje či nesplňuje náležitosti vyžadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu